

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: FABLER [undertitel]

Citation: Claussen, Sophus: "FABLER [undertitel]", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 115.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen07val-shoot-workid66643.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

FABLER

116

117

MIDSOMMER

Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, og dræbte Myg.
Der kom ej nogen, vor Broder Snogen gled hjemmetryg.
Bag Bladeteltet, hvis Skærme vælted, vi laa beskyttet,
skønt Solen ligned i Planteæltet og Sneglespyttet,
og Arachnider spandt Spindeltraade af graaligt Bryg.
Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, og dræbte Myg.

Men disse Timer, som ej fik Ende, fortæred Sjælen,
saa Hjærtet brændte at sende Tiden et Skud i Hælen.
Hvad er en Mand, før han mødte Stunden, hans Sjæl befol -?
Vi dræbte Myg, og vi dræbte Timer, selv dræbt af Sol.

Vi stirred ud over store Følfod paa léret Brink
til Skovens Kam, hvor en ung Veninde os før gav Vink.
Men Eventyret, som var os lovet,
gik bort en Vaar med sin Drøm om Hoved.
Vi saa paa Mulden, hvor Somrens Storhed rundt om befol.
Vi dræbte Myg, og vi dræbte Timer, selv dræbt af Sol.
118 En Fryd af Tavshed og Muld og Skræk!
Her skaanes Øjet, af Skræntens Blade,
for Havets blinkende Drøm og Flade: -
En Damper ankres der dybt i Bæltet, som blaaner væk.
Og der gaar Springdans, til Lyd af Trækspil, paa Skibets Dæk.
Men ind imellem fra Havnen høres en taktfast Kran.
Den har - mens Kysterne middagssløres - sin Arbejdsplan!
Den sluger Stenkul - hør efter: Stenkul! og spyr dem væk.
Men der gaar Springdans, til Lyd af Trækspil, paa Skibets Dæk.

Det sang og summed fra Skovens Tuer og Dammens Sten
af Tusind Fluer med Øjenruder som Glimmersten.
De sorte Snabler, de sorte Ben
fortæller Farter og ældre Fabler end Odysseen.
En Tægtes staalkolde Spæt i Spæt, de fine Vandfluers Vingenæt
naar ikke op mod en Hverdagsflues forlibte Halvsorg i Flor og Yet.

Thi Fluen tjener hos Eventyrets aiskønne Fé
og er paa Færde i alle Fabler, naar de skal ske,
mens Feen ligner en Hex, som vinker og listig hinker med skævgroet Ryg . . .
Rør ikke Fluen, den Lykkeflue, der er saa styg.
Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, og dræbte Myg.
119 Man bliver træt af de store Timer, som ikke kom.
Der gaar det Rygte, at hele Verden skal møntes om.
De gode Engle har faaet Forfald og findes ikke.
Har Eventyret en kulsort Engel maaske at skikke?
Den bedste Ven har forlængst forladt os, hans Plads er tom.
Hvem sidder stille, naar hele Verden skal møntes om?

Der durer Kraner og der gaar Springdans ved Dag og Nat.
Men Sindets Bitring og graa Forvitring greb hæftig fat.
Den kolde Kraft, som om alt vil spænde,
forgaar i Kedsomhed uden Ende,
og søger Lindring hos Giftinsektet fra Dam og Mose,
et Stik i Pulsen, en Feberrose
mod denne Armod i Cellevævet, som trods al Plan
slaar en Erobrer, hvis Vilje kræved et Ocean.

Her støbes Kraften, hvis Love fylder de blinde Kim,
og Fabeltoner i Fuglestruber,
og Farveformler i Blomstertuber,
og Mælk og Honning i sære Kuber,
og skjulte Gruber, hvis Gange bugner af Vox og Lim.

Her fødes Verdner i Sol-Sekunder
til Spil af hengemte Straalebundter,
naar Eventyret, berust af Pan,
120 hjemkalder Guden. Han vandrer munter
til sine Afgrundes Dyb og Huler.
Der yppes Værket. Men Natten skjuler
hans Skaberplan.

Hvis Pan er ødsel, selv Ædelstene blir støbt paa ny.
Naar Pan fornyr sig, er alt det gamle en Taaresky.
De ægte Stene er gaaet løse; thi de skal smælttes.
Og alle Dyder er blevne Djævle, naar Skranken væltes.
Det gryr og vaarer i Jordens Aarer. Men Ran og Svindel
i Byen favnes paa Babeltaarnenes Trappevindel.
Der høres Festlag af Deliranter fra Kvæld til Gry
og Gadeoprør af Diamanter i Tyves By.
Og Mildheds Dommer, af Skræk for Plyndring og Stimandsfærd,
har dræbt sin Dørvagt og sælger Livet nu med sit Sværd.

Vi laa i Skumring bag store Skræpper og tav i Flok,
mens Taagen steg som en giftig Stribe.
Mon Pan nu tænder sin sidste Pibe
før Ragnarok?

Skal alt gaa under? Nej, Pan og Jorden forliges nok.
Men som en Skaber i Rimnøds Knibe
han har en Fabel, som han skal slibe
i Digterform - mens en Guldfé rusker hans Pandelok.

Vi tror ej altid paa "Kraft" og Kabler.
Vi tror, at Verden er dyb af Fabler.
Og paa min Skovkam har Fabelvæsner af Ask og Gran
opbygget Templer, hvori man ærer den store Pan.